

Határozatok Tára

ELEANOR SHARPSTON
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2019. február 7.¹

C-589/17. sz. ügy

Prenatal S. A.

(a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña [Katalónia felsőbbírósága, Spanyolország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – A Jamaicából származónak nyilvánított textiltermékek behozatala – Vámvisszatérítés – A Bizottság előtt folyamatban lévő hasonló ügy – A bizottsági közlemény korlátozó jellege – A nemzeti hatóságok hatásköre”

1. Az Európai Unióba belépő áruk származásába vetett bizalom az EU vámrendszere hatékony működésének elengedhetetlen feltétele. Az áru származásának azonosítása, minden más mellett, azt biztosítja, hogy megfelelő összegű vámot alkalmazzanak az érintett áru esetében, amikor az áthalad a vámhatáron, és hogy a vámot a vámfizetésre kötelezett személy fizesse. Ebben a folyamatban kritikus jelentőségűek az arra vonatkozó nyilatkozatok, hogy a termék hol készült (származás). Például egy Kínából származó termék jóval magasabb vámot vonhat maga után, mint a Jamaicából származó ugyanazon termék, és az Európai Unió azt kívánja biztosítani, hogy az őt jogszerűen megillető bevétel megfizetésre kerüljön.

2. Tekintettel a nyilvánvaló pénzügyi hatásokra, a származási nyilatkozatok csalás tárgyát képezhetik. A csalás felderítése és megakadályozása azonban nem könnyű feladat. A csalás általában nem ajándékként becsomagolva vagy egyértelmű bizonyítékokkal együtt érkezik. A vámhatóságok számára ezért a kihívás gyakran az, hogy meghatározzák a megfelelő időpontot, amikor konkrét lépéseket kell tenniük a csalás megakadályozására vagy megtörténte esetén a beavatkozásra. Az olyan tényezők, mint a költségvetés, a munkaerő vagy a stratégiai prioritások, mind befolyásolják az ilyen döntést. Még alapvetőbben: a nemzetközi kereskedelmi megállapodások összefüggésében, milyen ponton vonja meg valaki a vámeljárással és a viszonyosságba vetett bizalmat az ellenőrzés visszaszerzése érdekében?

3. Ez az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egy olyan helyzetből adódik, amelyben vámot vetettek ki, de a vámfizetésre kötelezett személy azt állítja, hogy egy harmadik személy által elkövetett csalás miatt azt nem kellene megfizetnie.

¹ Eredeti nyelv: angol.

Jogi keret

A Cotonoui Megállapodás

4. Az egyrészről az Afrikai, Karibi és Csendes-óceáni Államok Csoportjának tagjai (a továbbiakban: AKCS-államok), másrészről az (akkori) Európai Közösség és tagállamai közötti partnerségi megállapodást 2000. június 23-án írták alá Cotonouban (a továbbiakban: Cotonoui Megállapodás).² A megállapodás 2000. augusztus 2-án 2002. június 1-jéig ideiglenesen hatályba lépett,³ majd ezt meghosszabbították a megállapodás 2003. április 1-jei végleges hatálybalépéséig.⁴

5. A Cotonoui Megállapodás 3. cikke kimondja, hogy „[a] felek [...] meghozzák a megfelelő általános vagy különös intézkedéseket az e megállapodásból eredő kötelezettségeik teljesítésének biztosítására és az abban foglalt célkitűzések elérésének lehetővé tételére. [...]”.

6. A Cotonoui Megállapodás V. mellékletének 1. cikke a 37. cikk (1) bekezdésében említett előkészítő időszak alatt az „AKCS-államokból származó” termékek⁵ Unióba történő behozatalára kedvezményes elbánást ír elő, amely szerint azok nem lehetnek vámkötelesek. A kedvezményes elbánás részleteiről az V. melléklet 1. jegyzőkönyve (a továbbiakban: 1. jegyzőkönyv) rendelkezik. Eszerint:

- a kedvezményes elbánás akkor biztosított, ha bemutatják az „EUR.1” szállítási bizonyítványt;
- a bizonyítványt az exportáló ország vámhatóságai állítják ki az exportőrnek vagy meghatalmazott képviselőjének írásbeli kérelmére; és
- kérésre az exportőrnek vagy meghatalmazott képviselőjének be kell nyújtania az exportáló ország vámhatóságai számára „minden olyan megfelelő okmányt, amely igazolja a szóban forgó termék származó helyzetét, valamint az e jegyzőkönyv egyéb követelményeinek teljesítését”.⁶

7. A bizonyítvány kiállítását követően a szabályszerű eljárás ellenőrzése érdekében a bizonyítványt kiállító vámhatóságok „megtesznek minden szükséges intézkedést a termékek származó helyzetének ellenőrzéséhez és a jegyzőkönyv egyéb követelményeinek teljesítéséhez. Ebből a célból jogukban áll bizonyítékokat bekérni, az exportőr könyvelését ellenőrizni vagy bármilyen egyéb, megfelelőnek tartott ellenőrzést elvégezni. A kiállító vámhatóságok azt is biztosítják, hogy a (2) bekezdésben említett formanyomtatványok helyesen legyenek kitöltve. Különösen ellenőrzik, hogy a termékek megnevezésére szolgáló helyet mindenfajta hamis kiegészítés lehetőségét kizárva töltötték-e ki”.⁷ A megállapodásban részes felek vállalják, hogy a „jegyzőkönyv megfelelő alkalmazásának biztosítása céljából az illetékes vámigazgatási szerveken keresztül segítik egymást az EUR.1 szállítási bizonyítványok, számlanyilatkozatok vagy szállítói nyilatkozatok hitelességének és az ezen okmányokban megadott információk helyességének ellenőrzésében”.⁸

2 HL 2000. L 317., 3 o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 35. kötet, 3. o.

3 Az AKCS–EK Miniszterek Tanácsának a 2000. augusztus 2-től az AKCS–EK partnerségi megállapodás hatálybalépéséig érvényes átmeneti rendelkezésekről szóló, 2000. július 27-i 1/2000 határozata (HL 2000. L 195., 46. o.).

4 Tájékoztató az AKCS–EK partnerségi megállapodás hatálybalépéséről (HL 2003. L 83., 69. o.).

5 A 37. cikk (1) bekezdése előírja, hogy „[a] gazdasági partnerségi megállapodásokat az előkészítő időszakban kell letárgyalni, amely legkésőbb 2007. december 31-én ér véget. Az új kereskedelmi szabályokra vonatkozó hivatalos tárgyalásokat 2002 szeptemberében kell megkezdeni, és az új kereskedelmi szabályoknak 2008. január 1-jén hatályba kell lépniük, amennyiben a felek ennél korábbi időpontokban nem állapodnak meg”.

6 A Cotonoui Megállapodás V. melléklete 1. jegyzőkönyvének 14. és 15. cikke.

7 Az 1. jegyzőkönyv 15. cikkének (5) bekezdése.

8 Az 1. jegyzőkönyv 31. cikkének (2) bekezdése.

8. Mihelyt az érintett termékeket az EU-ba importálták, a származási igazolás ellenőrzését „szűrőpróbaszerűen vagy akkor kell elvégezni, ha az importáló ország vámhatóságainak alapos oka van kételkedni az okmányok hitelességében [...]”.⁹ Az exportáló ország vámhatóságainak „jogukban áll, hogy bármilyen bizonyítékot bekérjenek, és az exportőr könyvelését megvizsgálják, vagy bármilyen szükségesnek tartott egyéb ellenőrzést elvégezzenek [...]”,¹⁰ és az ellenőrzést kérő vámhatóságot „haladéktalanul” tájékoztatni kell a vizsgálat eredményeiről, amelyeknek „egyértelműen jelezniük kell, hogy az okmányok valódiak-e, és hogy a szóban forgó termékek az AKCS-államokból [...] származó termékeknek tekinthetők-e [...]”.¹¹

9. Ha „megalapozott kétség” esetén nem érkezik válasz az ellenőrzésre vonatkozó megkereséstől számított tíz hónapon belül, vagy ha a válasz nem tartalmaz kielégítő információt a szóban forgó okmány valódiságának megállapításához, a „megkereső vámhatóságok, rendkívüli körülmények esetétől eltekintve, a kedvezményes elbánás igénybevételének jogosultságát megtagadják”.¹² Amennyiben úgy tűnik, hogy az ellenőrzési eljárás vagy bármely más rendelkezésre álló információ e jegyzőkönyv megsértését jelzi, „az AKCS-állam saját kezdeményezésére vagy az [EU] kérésére kellő sürgősséggel megfelelő vizsgálatot folytat, vagy gondoskodik egy ilyen vizsgálat lefolytatásáról az ilyen jogsértés azonosítása és megakadályozása érdekében, és e célból az érintett AKCS-állam felkérheti az [EU-t], hogy vegyen részt az ilyen vizsgálatokban”.¹³

10. Végül a jegyzőkönyv felállít egy Vámegyüttműködési Bizottságot (a továbbiakban: bizottság), amelynek feladata egyebek mellett „e jegyzőkönyv helyes és egységes alkalmazásának biztosítása”. A bizottság tagjai egyrészt „a tagállamok szakértői és a Bizottság vámügyi kérdésekért felelős tisztviselői, másrészt az AKCS-államokat képviselő szakértők és az AKCS-államok regionális csoportosulásainak vámügyi kérdésekért felelős tisztviselői”. A bizottság „rendszeresen megvizsgálja, hogy a származási szabályok milyen hatással vannak az AKCS-államokra [...], és megfelelő intézkedéseket javasol a Miniszterek Tanácsa számára”.¹⁴ A bizottság ebből a célból „rendszeresen ülésezik”.

Az uniós jog

A Vámkódex

11. A Vámkódex¹⁵ 1. cikke arról rendelkezik, hogy „[a] vámjogszabályok ebből a Kódexből és a közösségi szinten vagy nemzeti szinten annak végrehajtására elfogadott rendelkezésekből állnak”. A 2. cikk (1) bekezdése lefekteti azt az alapelvet, hogy „a Közösség vámterületén egységesen a Közösség vámjogszabályait kell alkalmazni”.

⁹ Az 1. jegyzőkönyv 32. cikkének (1) bekezdése.

¹⁰ Az 1. jegyzőkönyv 32. cikkének (3) bekezdése.

¹¹ Az 1. jegyzőkönyv 32. cikkének (5) bekezdése.

¹² Az 1. jegyzőkönyv 32. cikkének (6) bekezdése.

¹³ Az 1. jegyzőkönyv 32. cikkének (7) bekezdése.

¹⁴ Az 1. jegyzőkönyv 37. cikke.

¹⁵ A Vámkódex releváns időszakban alkalmazandó változata a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.). A 2913/92 rendeletet 2008. június 24-ével hatályon kívül helyezte és felváltotta a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 2008. április 23-i 450/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2008. L 145., 1. o.), amelyet hatályon kívül helyezett és felváltott az Unió Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 35. o.).

12. A 3. fejezetben („A vámtartozás összegének beszedése”) található 217. cikk előírja, hogy „[a] vámhatóságnak, amint rendelkezésére állnak a szükséges adatok, ki kell számítani minden egyes, vámtartozásból származó behozatali vagy kiviteli vám összegét [...], és be kell jegyeznie a könyvelési nyilvántartásba vagy más ezzel egyenértékű adathordozóba (könyvelésbe vétel)”.¹⁶

13. A 220. cikk (2) bekezdésének b) pontja arról rendelkezik, hogy *nem* történik utólagos könyvelésbe vétel, ha „a jogszabály szerint járó vámösszeget a vámhatóság hibájából nem vették könyvelésbe, amit a jóhiszeműen eljáró, a vámáru-nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított rendelkezéseket teljesítő, megfizetésért felelős személy nem észlelhetett. [...] A hibás igazolás kiadása azonban nem számít hibának, ha az igazolás az exportőr által szolgáltatott adatok hibás feltüntetésén alapul [helyesen: ha az igazolás kiállítására az exportőr által szolgáltatott hibás adatok alapján került sor], kivéve különösen, ha nyilvánvaló, hogy a kiadó hatóságok tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük annak, hogy az áru nem felel meg a preferenciális elbánásra jogosító feltételeknek”.¹⁷ Amennyiben a 220. cikk (2) bekezdésének b) pontjában foglalt feltételek teljesülnek, a 236. cikk (1) bekezdése előírja, hogy a behozatali vámokat vissza kell fizetni vagy el kell engedni.

14. A Vámkódex 239. cikke egy másik alapot nyújt a behozatali vámok elengedésére. Az (1) bekezdésben foglalt rendelkezés előírja, hogy „[a] behozatali vagy kiviteli vámokat a 236., 237. és 238. cikkben említett helyzetektől eltérő más olyan helyzetekben is vissza lehet fizetni vagy el lehet engedni: – amelyeket a bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni; – amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság okozott. A bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell. A visszafizetés vagy elengedés különleges feltételekhez köthető”. Az erre vonatkozó kérelmet a 239. cikk (2) bekezdése szerint lehet benyújtani. A végrehajtási rendelet¹⁸ 905. cikke tovább részletezi a 239. cikket annak rögzítésével, hogy a kérelmező olyan bizonyítékkal is alátámaszthatja a 239. cikk (2) bekezdése szerinti kérelmét, amely „különleges helyzetet képezhet”.

A végrehajtási rendelet

15. A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti kérelmekre vonatkozó részletes eljárások a végrehajtási rendelet III. címe alatt található (a 868. cikktől a 876a. cikkig). A 239. cikk szerinti kérelmekre vonatkozó eljárásokat a IV. cím tartalmazza (a 899. cikktől a 909. cikkig). Mivel e rendelkezések egymás tükörképei,¹⁹ és a kérdést előterjesztő bíróság kérdései a Vámkódex 239. cikkére vonatkozó rendelkezéseket említik, a jelen ügyben a 899–909. cikkekre fogok összpontosítani.

16. A végrehajtási rendelet 905. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a kérelmező a tagállami vámhatóságnak az elengedés iránt benyújtott kérelmét benyújthatja olyan bizonyítékkal alátámasztva, amely olyan körülményekből eredő „*különleges helyzetet*” képezhet, amelynek során az érintett személynek sem megtévesztés, sem nyilvánvaló gondatlanság nem róható fel. Amennyiben a vámhatóság „úgy ítéli meg, hogy a különleges helyzet a Bizottság kötelezettségmulasztásának eredménye [...]”, az ügyet határozathozatal céljából a Bizottság elé kell utalnia. Nincs ilyen utalási kötelezettség, amennyiben „a Bizottság előtt egy hasonló jogi megítélésű és hasonló ténybeli alapokon

¹⁶ A Vámkódex 4. cikkének 9. pontja a vámtartozást „valamely személynek a hatályban lévő közösségi rendelkezések alapján az adott áruval vonatkozó kiviteli vámok (kiviteli vámtartozás) vagy behozatali vámok (behozatali vámtartozás) összegének megfizetésére való kötelezettsége[ként]” határozza meg.

¹⁷ A 220. cikk (2) bekezdése b) pontja szövegének e változatát a Közös Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2000. L 311., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 10. kötet, 239. o.) iktatta be a Vámkódexbe.

¹⁸ A 2003. július 25-i 1335/2003/EK bizottsági rendelettel (HL 2003. L 187., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 13. kötet, 463. o.) módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 16. kötet, 133. o.) (a továbbiakban: végrehajtási rendelet).

¹⁹ *Mutatis mutandis* azonosak.

nyugvó ügy elbírálása már folyamatban van”.²⁰ Ha az ügyet mégis elé utalják, „a Bizottság visszaküldi az ügyiratot a vámhatóságnak, és a 906–909. cikkben említett eljárást meg nem indítottaknak kell tekinteni”.²¹ Ezekben az esetekben az érintett vámhatóság „a 906–909. cikkel összhangban indított [a párhuzamos ügyben a Bizottság előtt zajló] eljárás végéig nem hozhat olyan értelmű határozatot, amely engedélyezi a szóban forgó vámok visszafizetését vagy elengedését”.²²

17. A végleges határozatot a Bizottság hozza meg egy szakértői csoporttal történő konzultáció után.²³ A Bizottság a határozatról értesíti az érintett tagállamot és a többi tagállamot, „annak érdekében, hogy segítse a vámhatóságokat a tényállásukat és jogi megítélésüket tekintve hasonló ügyekben történő határozathozatal során” (a 908. cikk (1) bekezdése).

18. A Bizottság elé utalás és a határozathozatal során a kérelmezőnek tanúsítani kell, hogy elolvasta az ügy iratait, és kijelenti, hogy megadta a szükséges további információkat, vagy hogy nincs észrevétele. Ha az ügy felülvizsgálatát követően a Bizottság kedvezőtlen döntést szándékozik hozni, a kérelmező lehetőséget kap arra, hogy a végleges döntés meghozatala előtt kifejtse álláspontját.²⁴

A jogvita alapját képező tényállás és az eljárás

19. Jamaica aláírta a Cotonoui Megállapodást.

20. A Prenatal S. A. (a továbbiakban: Prenatal) 2002. január 1. és 2004. december 31. között (a továbbiakban: releváns időszak) a vámkezelés időpontjában 0%-os mértékű kedvezményes közös külső vámtarifát maga után vonó EUR.1 származási bizonyítvány alapján Jamaicából származó ruházati termékeket importált Spanyolországba.

21. A 2005 februárja és márciusa közötti időszakban a jamaicai hatóságok, az Európai Bizottság Európai Csalásellenes Hivatala (OLAF) és a spanyol vámhatóságok helyszíni vizsgálatot folytattak az EUR.1 származási bizonyítványoknak az importált ruházatra történő megfelelő kibocsátásának ellenőrzése céljából. Összegezve, közös jelentésük arra a következtetésre jutott, hogy a behozott ruházati termékek nem részesülhetnek kedvezményes elbánásban, figyelemmel arra, hogy azokat Kínából vagy Hongkongból behozott összetevők felhasználásával gyártották, és emiatt az áruk nem Jamaicából származtak. A jamaicai hatóságok a releváns időszakra vonatkozóan érvénytelenítették az EUR.1 származási bizonyítványokat, és ennek eredményeképpen a spanyol hatóságok könyvelésbe vették a Prenatal által ezen időszakban lebonyolított behozatalok után fizetendő vámot.

22. A Prenatal 2006. május 10-én kérelmet terjesztett elő a vámtartozás Vámkódex 239. cikke alapján történő visszafizetése iránt a katalán regionális vámhivatal különleges meghatalmazottja előtt.²⁵ Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szerint 2006. május 23-án a végrehajtási rendelet 905. cikkének (1) bekezdésével összhangban az ügyet a Bizottsághoz utalták, mivel az a Bizottság OLAF által képviselt szolgálatainak a cselekményeit érintő mulasztásokkal volt kapcsolatos. A Bizottság megállapította, hogy az ügy hasonló ténybeli alapokon nyugvó és hasonló jogi megítélésű, mint egy másik ügy (az El Corte Inglés SA-val [a továbbiakban: ECI] kapcsolatos REM 03/07. sz. ügy), ezért a 905. cikk (6) bekezdésében foglaltak értelmében visszaküldte az ügyiratot.

²⁰ A 905. cikk (2) bekezdése.

²¹ A 905. cikk (6) bekezdése.

²² A 899. cikk (2) bekezdésének második francia bekezdése.

²³ 907. cikk.

²⁴ A 905. cikk (3) bekezdése és a 906a. cikk.

²⁵ A Prenatal írásbeli észrevételeiben megjegyzi, hogy két kérelmet nyújtott be: az első, amelyet 2006. május 8-án nyújtott be, a Vámkódex 239. cikkén, a második pedig, amelyet 2009. január 23-án nyújtott be, a 220. cikk (2) bekezdésének b) pontján alapul.

23. 2008. november 3-án a Bizottság meghozta az azt megállapító C(2008) 6317 végleges határozatot, hogy a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vétele elvégezhető, és e vámok elengedése nem igazolt egy sajátos esetben (REM 03/07. sz. ügy) (a továbbiakban: REM 03/07 határozat). A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az érintett hatóságok részéről nem áll fenn a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti hiba, és az ECI egyébként sem volt a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetben. 2009. január 30-án az ECI e határozat megsemmisítése iránt kérelmet terjesztett elő a Törvényszék előtt.²⁶

24. Ezzel párhuzamosan a (nemzeti vámhatóságok előtt a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzetre hivatkozó) ECI a spanyol bíróságok előtt eljárást indított a fizetendő vámok megfizetésére kötelező vámhatározat megsemmisítése iránt. Az Audiencia Nacional (kiemelt ügyek országos bírósága, Spanyolország) 2008. október 20-i ítéletével megsemmisítette a határozatot. Az ez ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmet a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) 2010. február 4-i végzésével elfogadhatatlannak nyilvánította. Az Audiencia Nacional (kiemelt ügyek országos bírósága) ítélete így jogerőre emelkedett, és az ECI tartozását törölték.²⁷ 2013. december 9-én a Törvényszék úgy határozott, hogy az ECI-nek a REM 03/07 határozat megsemmisítése iránti keresete okafogyottá vált, annak ellenére, hogy mindkét fél ellenkező állásponton volt, és a Törvényszéktől a határozat érvényességéről való döntést kérte.²⁸

25. Úgy tűnik, hogy a Prenatal nemzeti szinten nem vitatta a spanyol hatóságok egyenértékű határozatát. 2009. május 12-én a REM 03/07 határozat alkalmazásával a spanyol hatóságok elutasították a Prenatal vámok elengedése iránti kérelmét. A Prenatal e határozatot megtámadta a Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (adóügyekben eljáró katalán regionális döntőbizottság; a továbbiakban: TEARC) előtt. A TEARC elutasította e keresetet. A Prenatal ezt követően fellebbezést nyújtott be a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Katalónia felsőbírósága, Spanyolország; a továbbiakban: a kérdést előterjesztő bíróság) előtt.

26. A kérdést előterjesztő bíróság szükségesnek véli, hogy iránymutatást kérjen a Bíróságtól. Emlékeztet arra, hogy a Bizottság REM 03/07 határozata szolgált a TEARC ítélete alapjául, míg a Prenatal fenntartja, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjában és 239. cikkében foglalt feltételek teljesülnek, és ezért jogosult a kérdéses vámok elengedésére vagy visszafizetésére.

27. Ezért a kérdést előterjesztő bíróság a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

- „1. Ellentétes-e az uniós joggal, és különösen a Közösségi Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjával, valamint 239. cikkével a Jamaicából származóként bejelentett textiltermékek importjáról (REM 03/07 ügy) szóló, 2008. november 3-i C(2008) 6317 végleges bizottsági határozat, amely megállapította, hogy a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vétele elvégezhető, és e vámok elengedése nem igazolt egy sajátos esetben?
2. Ha egy elengedés iránti kérelem előterjesztése esetén a Bizottság értesítést küld azon határozatáról, amely szerint az ügy ténybeli és jogi elemei hasonlóak valamely olyan más, korábbi ügghöz, amelyben már döntést hozott, illetve azon határozatáról, hogy előtte döntéshozatal céljából folyamatban van egy hasonló ügy, úgy kell-e tekinteni a Bizottság bármely szóban forgó határozatát, mint egy jogi aktust, amely köti azon tagállam hatóságait, amelyben az elengedés iránti

²⁶ 2013. december 9-i El Corte Inglés kontra Bizottság végzés, T-38/09, nem tették közzé, EU:T:2013:675.

²⁷ A meglehetősen összetett párhuzamos eljárásokról lásd: 2013. december 9-i El Corte Inglés kontra Bizottság végzés, T-38/09, nem tették közzé, EU:T:2013:675, 6–9. és 17. pont.

²⁸ Lásd: 2013. december 9-i El Corte Inglés kontra Bizottság végzés, T-38/09, nem tették közzé, EU:T:2013:675, 26–41. pont. A Törvényszék a 42–84. pontban megvizsgálta és elutasította az eljárás folytatása mellett (az ECI, az ECI és a Bizottság, illetve a Bizottság által egyedül) felhozott hét érvet, mielőtt úgy döntött, hogy az okafogyottá vált, és a feleket saját költségeik viselésére kötelezte.

kérelmet előterjesztették, és ennek megfelelően az megtámadható az elengedés iránti kérelmet előterjesztő [a 2913/92/EGK rendelet 239. cikke] vagy a könyvelésbe vétel mellőzését kérő (a Közösségi Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja) személy által?

3. Abban az esetben, ha nem tekinthető úgy, hogy a Bizottság határozata kötelező jogi erővel bír, a nemzeti hatóságoknak van-e hatáskörük annak értékelésére, hogy az adott ügyben fennállnak-e összehasonlítható ténybeli és jogi elemek?
4. Igenlő válasz esetén, ha ez az elemzés megtörtént, és az a következtetés kerül levonásra, hogy nincsenek ilyen elemek, alkalmazható-e a [2454/93 rendelet] 905. cikkének (1) bekezdése, és ennek következtében a Bizottságnak kötelező jogi erővel bíró határozatot kell-e hoznia, amely köti e nemzeti hatóságokat?”

28. A Prenatal, a spanyol kormány és a Bizottság írásbeli észrevételeket terjesztett elő. A Bíróság eljárási szabályzata 61. cikkének (1) bekezdésével összhangban felhívta a feleket, hogy a tárgyaláson térjenek ki három kérdésre: i. a jegyzőkönyv 15. és 32. cikke alapján a jamaicai hatóságokra háruló kötelezettségek terjedelmének értelmezése; ii. milyen mértékben hozható fel új érv a Bizottságnak a megállapodás helyes alkalmazásának biztosítását érintő mulasztásával kapcsolatban; és iii. a második és a negyedik kérdés elfogadhatósága. A felek szóbeli észrevételeket tettek, és a kérdéseket megválaszolták a 2018. október 25-i tárgyaláson.

Értékelés

Az elfogadhatóságról

29. A spanyol kormány szerint mind a négy kérdés elfogadható. A Bizottság ugyanakkor kételkedik a második, harmadik és negyedik kérdés relevanciáját illetően. A Bizottság megállapítja, hogy ezek a kérdések a nemzeti hatóságok azon mérlegelési mozgásterével kapcsolatosak, hogy a Bizottság által az ECI ügyében levonttól eltérő következtetésre jussanak a Prenatalt illetően. Ugyanakkor egyértelműnek tűnik, hogy mind a kérdést előterjesztő bíróság, mind a TEARC a Bizottság ECI-vel kapcsolatos következtetését alkalmazta a Prenatalra, mivel annak helyzetét ténybeli és jogi szempontból összehasonlíthatónak (valójában azonosnak) ítélték meg. Ezért okafogyottak az arra vonatkozó kérdések, hogy a nemzeti hatóságok élhetnek-e mérlegeléssel.

30. Nem osztom (teljesen) a Bizottság kételyeit. A kérdéseket egyesével fogom vizsgálni.

31. A második kérdésnek két külön aspektusa van: egyrészt az ügy Bizottság általi, a végrehajtási rendelet 905. cikkének (2) bekezdése szerinti visszautalásának (*renvoi*) joghatása, másrészt az, hogy a Prenatal akkoriban (2006-ban) megtámadhatta volna-e ezt a visszautalást. Ami az utóbbit illeti, vitán felül áll, hogy jelenleg a Prenatal nem tudja megtámadni a *renvoi* levelet; és nem magától értetődő, hogy a jelen eljárásban milyen relevanciája lehetne a kérdésre adott bármilyen válasznak.²⁹ Ezzel szemben a tagállami hatóságok mérlegelési mozgásterének mértéke egy *renvoi* döntés esetén egyértelmű relevanciával bír. A harmadik és negyedik kérdés ugyanis a második kérdéshez kapcsolódik, és arra vonatkozik, hogy a tagállami hatóságok juthatnak-e saját következtetésre az elengedés iránti kérelem tárgyában, attól függően, hogy a határozat formálisan köti-e őket, vagy sem.

²⁹ Így a jelen eljárásban *nem* állították, hogy a Prenatalnak az EUMSZ 263. cikk alapján lehetősége volt közvetlenül megtámadni egy uniós intézkedést, így most az EUMSZ 267. cikk szerinti előzetes döntéshozatal keretében nem lehet módja az érvényesség vitatására. A REM 03/07 határozat az ECI-vel volt kapcsolatos. Legalábbis vitatható, hogy a Prenatalnak lett volna-e keresetösségi joga a *renvoi* levél megtámadására.

32. Az én olvasatomban ekképpen a második kérdés első része, együtt a harmadik és negyedik kérdéssel lényegében annak mértékét kívánja meghatározni, hogy a spanyol (vám- és igazságügyi) hatóságok a Prenatal ügyben mennyiben juthatnak a Bizottság által az ECI tekintetében levonttól eltérő következtetésre. Ez különösen akkor lenne releváns, ha a Bíróság úgy határozná, hogy az első kérdésre azt a választ adja, hogy a REM 03/07 határozat érvénytelen.

33. Úgy vélem ezért, hogy a második kérdés első részét, valamint a harmadik és negyedik kérdést illetően a szokásos módon vélelmezni kell a relevanciát.³⁰

Az „új” érv

34. A Vámkódex 239. cikkére vonatkozó beadványainak részeként a Prenatal azt állítja, hogy a Bizottság nem teljesítette a Cotonoui Megállapodás megfelelő végrehajtásának biztosítására vonatkozó kötelezettségeit. Ez abban az értelemben új érv, hogy azzal nem foglalkozott kifejezetten sem a REM 03/07 határozat,³¹ sem a Törvényszék előtti megsemmisítés iránti kereset.³² A Bizottság a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy nem lehet kifogásolni, hogy nem foglalkozott a jelen eljárás előtt ezen új érveléssel, mivel az érvelést az ECI nem hozta fel az elengedés iránti kérelemben. A Prenatal úgy vélte, hogy a Bizottság valójában tárgyalta az érvet a REM 03/07 határozat 70. pontjában, ahol azt állította, hogy „nem azonosított egyetlen olyan egyéb tényezőt sem, amely különleges helyzetet képezhetne”. Ezenkívül nincs akadály, hogy az EUMSZ 267. cikk szerinti előzetes döntéshozatali eljárás keretében felvessék ezen érvet, és a Bizottságnak mindenesetre meg kell vizsgálnia, hogy a magatartása hozzájárult-e a különleges helyzethez.

35. Véleményem szerint ezt az „új” érvet fel lehet hozni a jelen eljárásban. Az ECI elengedés iránti kérelmének eljárásában a Prenatalnak nem volt joga vagy lehetősége arra, hogy bármilyen érvet felhozzon. Arra csak az ECI-nek volt joga.³³ Az EUMSZ 267. cikk szerinti eljárás most lehetővé teszi az olyan feleknek, akik olyan helyzetben vannak, mint a Prenatal, hogy előhozakodjanak indokaikkal, és ezt a felhozott érvek korlátozása nélkül tegyék.³⁴

Az első kérdés

36. Először a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti kérelemmel fogok foglalkozni, amely magában foglalja a jegyzőkönyv 15. és 32. cikkei értelmezésének vizsgálatát, majd a 239. cikk szerinti, állítólagos „különleges helyzet” vizsgálatát végzem el.³⁵

³⁰ 2010. szeptember 8-i Winner Wetten ítélet, C-409/06, EU:C:2010:503, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

³¹ A REM 03/07 határozat 60. pontjában úgy tűnik, hogy az ECI azzal érvelt, hogy a Bizottság elmulasztotta tájékoztatni a közösségi importőröket a kétségeiről, de véleményem szerint ez tartalmilag más, mint a most előadott érvelés.

³² 2013. december 9-i El Corte Inglés kontra Bizottság végzés, T-38/09, nem tették közzé, EU:T:2013:675, 59. és 60. pont.

³³ Lásd többek között a végrehajtási rendelet 906a. cikkét és 18. pontját.

³⁴ 2013. december 9-i El Corte Inglés kontra Bizottság végzés, T-38/09, nem tették közzé, EU:T:2013:675, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

³⁵ Ez az elkülönült megközelítés véleményem szerint megfelelő, mivel a két cikk különböző célokat szolgál: a 220. cikk (2) bekezdésének b) pontja a kereskedő *jogos bizalmának* a védelmét szolgálja a tekintetben, hogy a vámok utólagos beszedése vagy elengedése helyes adatokon vagy kritériumokon alapul (1996. május 14-i Faroe Seafood és társai ítélet, C-153/94 és 204/94, EU:C:1996:198, 87. pont), míg az utóbbi „*általános méltányossági záradék*” (2008. július 25-i C. A. S. kontra Bizottság ítélet, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja

37. Ahhoz, hogy a kérelmező eredményesen kérhessen elengedést vagy visszafizetést a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint, három kumulatív feltételnek kell teljesülnie.³⁶ Először is az szükséges, hogy a bizonyítványok hibája annak legyen köszönhető, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok „tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük” annak, hogy az áruk nem felelnek meg a kedvezményes elbánás feltételeinek. Másodszor, a kérelmezőnek jóhiszeműen kellett eljárnia, vagy a kérelmező a hatóságok hibáját észszerűen nem észlelhette. Harmadszor, a kérelmezőnek be kellett tartania a vámáru-nyilatkozatára vonatkozó összes hatályos jogszabályi rendelkezést.

38. A REM 03/07 határozat érvényességének értékelését illetően a jelen esetben egyedül az első feltétel kérdéses. A második és harmadik feltétel szükségképpen egyedi a Prenatal esetében, és azokat a Bizottság nem vette figyelembe a REM 03/07 határozatban, amely csakis az ECI-re összpontosított.

39. A REM 03/07 határozathoz hasonló uniós jogi aktus érvényességének megkérdőjelezésére vonatkozó előzetes döntéshozatal keretében a Bíróság felülvizsgálata korlátozott. A Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik azon bizonyítékok tekintetében, amelyekkel a spanyol vámhatóságok és az ECI szolgáltak a számára. Ennek megfelelően, hacsak nem állt fenn nyilvánvaló mérlegelési hiba, például hiányzott az adott esetben „a mérlegelés alapjául szolgáló valamennyi releváns tény gondos és pártatlan” vizsgálata, a Bíróság nem helyettesítheti és nem helyettesíti a saját megállapításaival a Bizottság megállapításait.³⁷

40. A Prenatal azt állítja,³⁸ hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát vétett, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a jamaicai hatóságoknak *nem volt tudomása* az EUR.1 szállítási bizonyítvánnyal kapcsolatos szabálytalanságokról. Ennek alátámasztására a Prenatal azzal érvel, hogy a tudomást bizonyítja i. egy 1998-as „JAMPRO”³⁹ vizsgálati jelentés, amely az érintett exportáló társaságokról készült, és szembeszökő eltérést mutatott a gyártási kapacitás és az exportált áruk mennyisége között; ii. az a tény, hogy 1998-ban olasz és egyesült királyságbeli hatóságok a kiállított bizonyítványok *utólagos* ellenőrzését kezdeményezték – amelyre a jamaicai hatóságok 2000-ben az eltérésekre adott nem hiteles magyarázattal válaszoltak (ha egyáltalán válaszoltak); és iii. egy, a 2005-ös OLAF vizsgálatban részt vevő spanyol adóhatósági tisztviselő jelentése, miszerint többek között a jamaicai kiviteli vámkezelési terület tisztviselői arról számoltak be, hogy a Kínából behozott áruk releváns feldolgozása azok újraexportálása előtt nem történt meg.

41. A Prenatal másodlagosan úgy érvel, hogy a Bizottság tévedett, amikor nem jutott arra a következtetésre, hogy a jamaicai hatóságoknak *tudniuk kellett volna* az EUR.1 szállítási bizonyítvánnyal kapcsolatos szabálytalanságokról. E tekintetben a megállapodás V. melléklete 1. jegyzőkönyve 15. cikkének (5) bekezdése és 32. cikke által a jamaicai hatóságok számára előírt kötelezettséget akként értelmezi, miszerint e hatóságoknak kötelességük volt az exportált áruk fizikai vizsgálata, ám azt elmulasztották. Amennyiben ezt megtették volna, a szabálytalanságokra fény derült volna. A Prenatal elsősorban a Jamaica Trade Board 2006. januári jegyzőkönyveire hivatkozik, amelyek megerősítik többek között azt, hogy a kérdéses időszakban nem állt rendelkezésre fizikai ellenőrzésekre szolgáló rendszer.

36 2011. december 15-i Afasia Knits Deutschland ítélet, C-409/10, EU:C:2011:843, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

37 Lásd többek között: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 13. pont; 1995. november 9-i France-aviation kontra Bizottság ítélet, T-346/94, EU:T:1995:187, 34. pont; 2010. július 8-i Afton Chemical ítélet, C-343/09, EU:C:2010:419, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 1998. február 19-i Eyckeler & Malt kontra Bizottság ítélet, T-42/96, EU:T:1998:40, 77. és 140. pont.

38 Ebben az indítványban a Prenatal által az írásbeli észrevételeiben és a tárgyaláson kifejtett érvelésre szorítkozom. A kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatalra utaló végzésében az érvek szélesebb körét foglalta össze.

39 A „JAMPRO” a „Jamaica Promotions Corporation” rövidítése, amely értelmezésem szerint a jamaicai kormány ügynöksége volt. Feladatkörét 2002-ben a „Jamaica Trade Board” kapta meg.

42. Súlyos bizonyítási terhet kell viselnie annak a kérelmezőnek, aki azt kívánja bizonyítani, hogy az érintett vámhatóságok valaminek *tudatában voltak*. A kérelmezőnek azt kell bizonyítania, hogy e hatóságok *ténylegesen* tudtak a hibáról.⁴⁰ E tudatállapot bizonyítékának magas szintű megcáfolhatatlansággal és egyértelműséggel kell bírnia; nem elegendő, ha pusztán utal arra. A bizonyíték minőségének olyannak kell lennie, hogy megdöntse azt a vélelmet, miszerint a hatóságok *nem* voltak tudatában a szabálytalanságoknak. Írásbeli bizonyítékok hiányában, ami *ténylegesen* intézményi beismeréssel ér fel, e súlyos bizonyítási tehernek ritkán tesznek eleget.

43. Az a bizonyíték, amelyre az ECI az elengedés iránti kérelmében hivatkozott, és amelyet a Prenatal ismét a Bíróság elé terjeszt, nem olyan jellegű, amely e bizonyítási tehernek eleget tehet. Egy 1998. júliusi, kéthetes időszakra vonatkozó JAMPRO-jelentés nem alkalmas hivatkozási alapként a vámhatóságoknak a 2002 januárja és 2005 márciusa közötti teljes időszak tekintetében fennálló *tényleges* ismereteinek megállapításához. Az a tény, hogy a jamaicai vámhatóságok ismerték a JAMPRO-jelentést, de meggyőződtek arról, hogy az exportmennyiségek és a termelési kapacitás között csak 8%-os eltérést kell könyvelésbe venniük (szemben a JAMPRO által jelentett 252% és 559% közötti eltéréssel),⁴¹ véleményem szerint nem meggyőző. Emellett a jamaicai vámhatósági hierarchián belül azonosíthatatlan státuszban lévő két tisztviselő (vitatott) nézeteit nem lehet észszerűen figyelembe venni e vámhatóság *egésze* adott ismereteinek megítélése során.

44. Ezért elutasítom azt az érvet, miszerint a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát vétett, amikor a JAMPRO 1998-as vizsgálati jelentésének,⁴² a jamaicai vámhatóságok *utólagos* ellenőrzés iránti kérelmekre adott válaszainak⁴³ és egyes tisztviselőktől származó bizonyítékoknak⁴⁴ a tükrében arra a következtetésre jutott, hogy a jamaicai hatóságoknak nem volt tudomása az EUR.1 szállítási bizonyítványokkal kapcsolatos szabálytalanságokról.

45. Ugyanerre a következtetésre jutok a másodlagos kérelem tekintetében, miszerint a jamaicai vámhatóságoknak *tudatában kellett volna lenniük* a szabálytalanságoknak.

46. A Prenatal érve itt attól függ, hogy a jamaicai vámhatóságok kötelesek-e pozitív jogi kötelezettségként az exportált áruk *fizikai* vizsgálatára, szemben a csak papíralapú ellenőrzésekkel. A Prenatal szerint ez a kötelezettség a Megállapodás V. melléklete 1. jegyzőkönyvének 15. és 32. cikkében benne foglaltatik.

47. Én máshogy értelmezem ezeket a rendelkezéseket.

48. Először is a jegyzőkönyv 15. cikke az EUR.1 bizonyítvány exportőr általi megszerzésének eljárását ismerteti. Ez a papíralapú eljárásra fekteti a hangsúlyt. A feladatok és kötelezettségek megoszanak az exportőrök és a bizonyítványt kiállító vámhatóságok között. Így az exportőrnek vagy meghatalmazott képviselőjének kell kitölteni az EUR.1 szállítási bizonyítványt és a kérelmet (a 15. cikk (2) bekezdése), és „a vámhatóságok kérésére bármikor be kell nyújtania minden olyan megfelelő okmányt, amely igazolja

40 Az elengedésért folyamodó kérelmezőt terheli annak bizonyítása, hogy az említett bizonyítványt kiállító hatóságok annak „nyilvánvalóan” tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük: 2006. március 9-i Beemsterboer Coldstore Services ítélet, C-293/04, EU:C:2006:162, 45. pont.

41 Amint azt a 2000. februári, Olaszországnak és az Egyesült Királyságnak adott válaszukban kifejezték. Az, hogy úgy tűnik, ezeket a leveleket a Megállapodás V. melléklete 1. jegyzőkönyve 32. cikke (5) bekezdésének állítólagos megsértésével késve küldték meg, nem bír relevanciával a jamaicai hatóságok releváns időszakban fennálló ismereteit illetően.

42 Lásd a REM 03/07 határozat 38–42. pontját.

43 Lásd a REM 03/07 határozat 27–34. pontját, különösen a 31–33. pontot.

44 Lásd a REM 03/07 határozat 52. és 53. pontját. Itt szükséges megállni, és megjegyezni, hogy a Bizottság az észrevételeinek 59. pontjában a Törvényszékhez azon eljárásban benyújtott beadványára hivatkozik, amely a 2013. december 9-i El Corte Inglés kontra Bizottság végzéshez (T-38/09, nem tették közzé, EU:T:2013:675) vezetett. Ezt nem vettem figyelembe. Valamennyi érvnek az e Bírósághoz benyújtott észrevételek szövegében kell szerepelnie, és azokat nem mellékletekben kell becsempészni, amelyek a jelen esetben összesen több mint 70 oldalnyi *további* érvelést jelentenének (spanyol nyelven).

a szóban forgó termék származó helyzetét [...]” (a 15. cikk (3) bekezdése). A bizonyítványt kiállító vámhatóságok „megtesznek minden szükséges intézkedést” a termékek származási helyének ellenőrzéséhez, és „jogukban áll bekérni bármely bizonyítékot és megvizsgálni az exportőr könyvelését, vagy bármilyen más, általuk megfelelőnek tartott egyéb ellenőrzést elvégezni” (a 15. cikk (5) bekezdése).

49. A 15. cikkben, különösen az (5) bekezdésben semmi sem kötelezi a vámhatóságokat arra, hogy különleges vagy meghatározott lépéseket vagy intézkedéseket tegyenek, még kevésbé, hogy fizikai vizsgálatokat folytassanak, akár rendszeresen, akár másképp. A 15. cikk (5) bekezdésének első sorában a hatóságokra rótt kötelezettséget enyhíti ugyanebben a mondatban a „szükséges” szó. Így annak megítélése, hogy mi szükséges, teljesen e hatóságokra tartozik. Ezt a mérlegelési mozgásteret hangsúlyozzák a „minden” és a „szükséges intézkedés” kifejezések. Ez megerősíti a hatóságok mérlegelési mozgásterét, ahelyett hogy azt sugallná, hogy egy meghatározott vizsgálati eljárást kell lefolytatni. Egyetértek ezért a Bizottsággal, hogy a 15. cikk (5) bekezdése csupán feljogosítja a jamaicai vámhatóságot fizikai vizsgálat elvégzésére, ha azt szükségesnek tartja.⁴⁵ Ebben az összefüggésben a jamaicai vámhatóságokat nem érheti kritika amiatt, hogy úgy tűnik, a papír alapú ellenőrzési eljárást részesítették előnyben.⁴⁶

50. Másodszor, az 1. jegyzőkönyv 32. cikke előírja, hogy az EUR.1 bizonyítványt kiállító vámhatóságoknak az ellenőrzést i. véletlenszerűen, továbbá ii. egy tagállam kérelmére is el kell végezniük. Ha a tagállam ilyen kérelemmel él, minden releváns dokumentációt továbbítania kell a kiállító hatóságok ellenőrzésének támogatása érdekében (a 32. cikk (2) bekezdése). A hatóságoknak a dokumentáció birtokában jogukban áll, hogy „bármilyen bizonyítékot bekérjenek [...] vagy bármilyen ellenőrzést elvégezzenek” (a 32. cikk (3) bekezdése). Amennyiben ezt követően úgy tűnik, hogy az ellenőrzés „a jegyzőkönyv megsértését jelzi”, a 32. cikk (7) bekezdése (többek között) „megfelelő vizsgálatok” lefolytatására hív fel.

51. Nem gondolom, hogy a 32. cikk annak abszolút vagy pozitív kötelezettségét írja elő a jamaicai vámhatóságok számára, hogy fizikai vizsgálatokat végezzenek, még kevésbé, hogy azt egy meghatározott időpontban vagy rendszerességgel végezzék. Miközben kétségtelenül joguk volt fizikai vizsgálat lefolytatására, semmi sem kötelezte őket erre. A tagállami vámhatóságok 32. cikk szerinti kérelmeinek kézhezvételét követően a jamaicai vámhatóságoknak megengedett volt, hogy a szóban forgó ügyletek ellenőrzésére vonatkozó kötelezettségüknek a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján tegyenek eleget, megfelelő vizsgálatokkal kiegészítve azokat.

52. Ebből kifolyólag elutasítom a Prenatal azon érvelését, miszerint a jamaicai vámhatóságok azért nem voltak tudatában a szabálytalanságoknak, mert nem teljesítették a fizikai ellenőrzések elvégzésére vonatkozó jogi kötelezettségüket. A Jamaica Trade Board jegyzőkönyvében foglalt azon (elszigetelt) állítás ellenére, miszerint az „ellenőrzési rendszer soha nem valósult meg”, a Bizottság tehát nem vétett nyilvánvaló értékelési hibát e tekintetben. Erre a következtetésre jutva nem azt állítom, hogy soha nem jöhet el egy olyan pillanat, amikor az exportáló állam vámhatóságai elé kerülő bizonyítékok súlya arra billenti a mérleg nyelvét, hogy a fizikai ellenőrzést szükségesnek ítélik. A jelen ügyben a Bíróság elé terjesztett bizonyítékokat azonban nem így értékelem.

⁴⁵ Lásd analógia útján: 1997. július 17-i Pascoal & Filhos ítélet, C-97/95, EU:C:1997:370, 65. és 66. pont, amelyek a hasonló rendelkezéseket értelmezik.

⁴⁶ A Prenatal kiemelte az „elfogadott exportőr” státuszt, amelyet a jegyzőkönyv 20. cikke alapján lehet megszerezni. E státusz ténylegesen megengedi, hogy az exportőrök saját maguk tanúsítsák a termékeiket a kedvezményes elbánásra. Az ilyen státusz megléte ugyanakkor nem jelenti azt, hogy minden más ellenőrzésnek részét kell, hogy képezze fizikai vizsgálat.

A Vámkódex 239. cikke

53. A Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzet fennállására való megalapozott hivatkozáshoz a kérelmezőnek azt kell bemutatnia, hogy „az ugyanazon tevékenységet végző más piaci szereplőkhöz képest kivételes helyzetben van, és [...] ilyen körülmények hiányában [...] nem érte volna a vám utólagos könyvelésbe vételéhez kapcsolódó kár”.⁴⁷ A bizonyítási teher tehát a kérelmezőt terheli.

54. Mivel ez az érv először kerül mérlegelésre a jelen eljárás keretében, a Bíróság felülvizsgálata nem korlátozódik annak megállapítására, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát vétett-e. A Bíróságnak inkább azt kell megállapítania, hogy a Bizottság összeegyeztette-e „egyrészt – akár közösségi jogi eredetű, akár a Közösségre nézve kötelező – vámjogi rendelkezések teljes mértékű tiszteletben tartásához fűződő közösségi érdeket, másrészt pedig a jóhiszemű importőr azon érdekét, hogy ne szenvedjen sérelmet a rendes kereskedelmi kockázatát meghaladóan”.⁴⁸

55. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy valamely társulási megállapodás „megfelelő” alkalmazása Bizottság általi ellenőrzésének hiányossága ilyen különleges körülményt képezhet.⁴⁹ A Szerződések és az annak alapján kötött megállapodások öreként a Bizottság köteles a megállapodások vagy az azok alapján elfogadott határozatok által előírt eszközök útján biztosítani azt, hogy a harmadik országok megfelelően teljesítsék az Unióval kötött megállapodás keretében vállalt kötelezettségeiket.⁵⁰

56. E kötelezettség részét képezi két versengő elv kiegyensúlyozása. Egyrészt a nemzetközi kereskedelmi egyezmények a *kölcsönös bizalom* elvén alapulnak. Következésképpen a Bizottságnak (és a tagállami hatóságoknak) – legalábbis kezdetben – el kell fogadniuk az exportáló állam, így Jamaica hatóságai által tett nyilatkozatokat.⁵¹ Másrészt a Cotonoui Megállapodás elsődlegesen az egyik fél (az AKCS-államok) számára előnyös pénzügyileg, és kedvezményes elbánásra vonatkozó rendszere elkerülhetetlenül a kijátszásra és visszaélésre csábítja a gátlástalan személyeket. Ebből az következik, hogy a Bizottságnak különösen oda kell figyelnie nyomkövetési és felügyeleti kötelezettségére.

57. A Prenatal általánosságban azt állítja, hogy a Bizottságnak intézkedéseket kellett hoznia a csalárd tevékenység megelőzése érdekében; konkrétan pedig figyelemmel kellett volna kísérnie a jamaicai hatóságokat. A Prenatal tehát a pusztán utólagos vizsgálat és beavatkozás helyett a figyelemmel kísérésre és a megelőzésre összpontosít. Röviden, a Prenatal a Bizottságot *passzivitással* vádolja, habár jogilag *aktivitást* követelnek meg tőle.

58. A Prenatal a Bizottság két közleményére és a Számvevőszék egy jelentésére hivatkozva⁵² arra utaló bizonyítékokat terjeszt elő, hogy a Bizottság nem végzett nyomkövetési tevékenységet. A Prenatal a jegyzőkönyv 37. cikke alapján létrehozott bizottságra utal, amelynek általános feladata „a jegyzőkönyv helyes és egységes alkalmazásának” biztosítása, és amelynek a Bizottság tagja, és különösen a 37. cikk (2) bekezdésére hivatkozik, amely a bizottság számára előírja, hogy „rendszeresen [vizsgálja meg], hogy a származási szabályok milyen hatással vannak az AKCS-államokra”. A Prenatal hivatkozik továbbá a

47 2008. július 25-i C. A. S. kontra Bizottság ítélet, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 88. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat. A „kivételes helyzetre” egyszerre több exportőr is hivatkozhat, lásd egyebek mellett: 2011. február 17-i Bolton Alimentari ítélet, C-494/09, EU:C:2011:87, 55–56. és 61. pont.

48 2008. július 25-i C. A. S. kontra Bizottság ítélet, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 93. pont.

49 2008. július 25-i C. A. S. kontra Bizottság ítélet, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 92. pont.

50 2008. július 25-i C. A. S. kontra Bizottság ítélet, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 95. pont és az EUMSZ 211. cikk.

51 Kifejezetten a Cotonoui Megállapodással kapcsolatban lásd: 2011. december 15-i Afasia Knits Deutschland ítélet, C-409/10, EU:C:2011:843, 28. és 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat. Lásd analógia útján továbbá: 2018. július 25-i Bizottság kontra Combaro ítélet, C-574/17 P, EU:C:2018:598, 50., 55. és 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

52 „Cselekvési terv a preferenciális kereskedelmi megállapodások működésének ellenőrzésére” című, Tanácsnak címzett, 2014. február 26-i bizottsági közlemény (COM[2014]0105 final); a „Származási szabályok a preferenciális kereskedelmi megállapodásokban – A jövőre szóló iránymutatás” című, a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak címzett, 2005. március 16-i bizottsági közlemény (COM[2005]0100 végleges); a Számvevőszék 2/2014. számú, „Megfelelő-e a preferenciális kereskedelmi megállapodások kezelése?” című különjelentése.

jegyzőkönyv 31. cikkének (2) bekezdésére, amely előírja, hogy az Unió, a tengerentúli országok és területek és az AKCS-államok „az illetékes vámigazgatási szerveken keresztül segítik egymást az EUR.1 szállítási bizonyítványok, számlanyilatkozatok vagy szállítói nyilatkozatok hitelességének ellenőrzésében”.

59. Úgy tűnik számomra, hogy a Prenatal túl sokat magyaráz bele az általa hivatkozott rendelkezésekbe. A 31. cikk (2) bekezdése azt írja elő, hogy az okmányok hitelességét „az illetékes vámigazgatási szerveken keresztül” kell biztosítani. Ez megosztott feladat. Ezzel együtt a Bizottság nem egyedül látja el az EU vámrendszerének igazgatását. Az elsődleges felelősség elkerülhetetlenül az exportáló és az importáló tagállamok vámhatóságait terheli. A felügyeleti és nyomkövetési munka jelentős részét ezért a tagállami vámhatóságok végzik. A jegyzőkönyv 32. cikke e hatóságoknak biztosítja azt a jogot, hogy az AKCS-államokbeli partnereiktől speciális intézkedéseket kérjenek, sőt, a kedvezményes elbánást megvonják például „megalapozott kétség” esetén, és ha későn érkezik válasz az ellenőrzésre vonatkozó megkeresésükre (a 32. cikk (6) bekezdése). A Bizottság mindazonáltal nem tesz eleget a kötelezettségeinek, ha elmulaszt tájékozódni a tagállami szintű releváns fejleményekről, és ezt követően nem tesz megfelelő lépéseket. A jelen ügyben azonban a Bíróság rendelkezésére álló korlátozott bizonyítékok arra utalnak, hogy a Bizottság és a tagállam vámhatóságai között *volt* kommunikáció. A Bizottság így a tárgyaláson kijelentette, hogy Németország 2003-ban tájékoztatta őt a tagállamok ellenőrzést kérő leveleiről. Az OLAF-eljárást 2004 márciusában indították el, és 2005 februárjában és márciusában Jamaicában helyszíni látogatást tettek. A kérdések megvitatására legalább 2004 szeptemberében sor került ülésekre. Ebben az összefüggésben, bár visszatekintve további vagy gyorsabb fellépés lett volna kívánatos, azt nem lehet méltányosan állítani, hogy a Bizottság teljes tétlenséget tanúsított volna.⁵³ Megjegyzem továbbá, hogy a 37. cikk (2) bekezdése azt írja elő, hogy a bizottság vegye figyelembe a származási szabályok alkalmazásának olyan államokra gyakorolt „hatását”, mint Jamaica, de azt nem, hogy aktívan nyomon kövesse az említett szabályok alkalmazását.

60. Következésképpen nem gondolom, hogy a Bizottság megsértette volna a Cotonoui Megállapodás szerinti különleges kötelezettségeit. Nem hiszem, hogy a „gondos ügyintézés” általános kötelezettsége elégséges ahhoz, hogy a Bizottságot olyan pozitív kötelezettségek terheljék, amelyek szükségesek lettek volna a Vámkódex 239. cikke értelmében vett „különleges helyzet” létrejöttéhez.⁵⁴

61. A jelen ügyben alkalmazandó jogi követelmények tehát lényegesen különböznek azoktól, amelyek a korábbi ügyekben ahhoz vezettek, hogy a Bíróság megerősítette a különleges helyzet fennállását. A C. A. S. kontra Bizottság ügyben például a Bizottság elmulasztotta, hogy teljeskörűen tájékozódjon az ügyről, annak ellenére, hogy jogilag köteles volt erre az EU és Törökország közti megállapodás egyedi rendelkezései alapján.⁵⁵ Hasonlóképpen, az Eyckeler & Malt kontra Bizottság ügyben a Bizottságnak kifejezett kötelezettsége volt tíznaponta az Argentínából származó marhahús behozatalának ellenőrzése annak biztosítása érdekében, hogy a marhahúsra vonatkozóan megállapított vámkontingenseket megfelelően alkalmazzák. A Bizottság nemcsak hogy tudta, hogy a vámkontingenst túllépték, de el is mulasztott kialakítani bármiféle olyan nyomkövetési intézkedéseket, amelyek a többletet kimutathatták volna, és e mulasztás „súlyos kötelezettségszegést” eredményezett.⁵⁶ A Kaufring és társai kontra Bizottság ügyben pedig a Törvényszék egy sor, Törökország által hosszabb időszakon keresztül elkövetett, az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulási megállapodás egyedi

⁵³ Az egyszerűség kedvéért I. mellékletként csatolok egy táblázatot a felek által leírt főbb fejleményekről, ahogy én azokat értelmeztem.

⁵⁴ Így a 2001. május 10-i Kaufring és társai kontra Bizottság ítélet (T-186/97, T-187/97, T-190/97–T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97–T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 és T-147/99, EU:T:2001:133, 257. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) hivatkozásait azon következtetések alátámasztásaként látom, amelyeket a Bíróság már levont az ügy tárgyát képező megállapodások konkrét szövegét illetően.

⁵⁵ 2008. július 25-i ítélet, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 97–100., 112. és 117–120. pont.

⁵⁶ 1998. február 19-i ítélet, T-42/96, EU:T:1998:40, 162–190. pont.

rendelkezései és a „Kiegészítő Jegyzőkönyv 2. és 3. cikkének az alkalmazására vonatkozó, a Társulási Tanács által elfogadott különböző határozatok” alapján fennálló kötelezettségek teljesítését érintő mulasztást sorolt fel, és megjegyezte, hogy a Bizottság annak ellenére elmulasztotta kifogásolni ezeket, hogy arra jogköre volt.⁵⁷

62. Ezért az első kérdésre azt a választ javaslom, hogy a Bírósághoz benyújtott bizonyítékok vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely befolyásolná a REM 03/07. sz. ügyre vonatkozó C(2008) 6317 végleges bizottsági határozat érvényességét.

A második, harmadik és negyedik kérdés

A második kérdés

63. Az ügy végrehajtási rendelet 905. cikke szerinti, Bizottság elé utalásának elutasításáról szóló bizottsági határozat azt eredményezi, hogy a párhuzamos ügy Bizottság általi értékelése eredményének megszületéséig befagyasztja a releváns vámhatóságok mérlegelési mozgásterét a tekintetben, hogy eljárjanak az elengedés vagy visszafizetés iránti kérelem tárgyában.⁵⁸ Ebben az egyedi és korlátozott mértékben a *renvoi* határozatnak ennél fogva felfüggesztő hatálya van.

64. E határozatot és/vagy annak spanyol vámhatóságokkal történő közlését azonban a Prenatal nem támadhatja meg. Ahhoz, hogy a Prenatal egy másnak címzett levelet/közlést megtámadhasson, be kellene mutatnia, hogy az közvetlenül⁵⁹ és személyében⁶⁰ érinti. Ami a közvetlen érintettséget illeti, nem látom, milyen jogi hatással lenne a *renvoi* levél a Prenatal helyzetére. A vámhatóságok megtartották a jogukat, hogy értékeljék a benyújtott ügyiratot, még ha e joguk ideiglenesen felfüggesztésre is került.⁶¹ Szintén nem látom, hogy a Prenatal miként állíthatná, hogy a *renvoi* levél személyében érinti: nyilvánvaló annak lehetősége, hogy más kereskedők is lehetnek hasonló helyzetben. Ezenkívül az ügyirat Bizottság általi visszautalása nem a Vámkódex 4. cikkének 5. pontjában meghatározott határozat, mivel ez a meghatározás csak a „vámhatóságok” aktusaira vonatkozik, amelyeket a 4. cikk 3. pontja határoz meg „– többek között – a vámjogszabályok alkalmazásáért felelős [hatóságokként]”. A Vámkódex keretében a Bizottság nem felelős a „vámjogszabályok alkalmazásáért”.

65. Bár a Bizottság által a végrehajtási rendelet 907. cikke alapján végül elfogadott határozat nyilvánvalóan vitatható az érintett kérelmező által, a felfüggesztett párhuzamos ügy kérelmezője azt nem vitathatja. A védelemhez való jogát ugyanakkor védi az EUMSZ 267. cikk szerinti előzetes döntéshozatali eljárás.⁶²

66. A második kérdésre ezért azt a választ kell adni, hogy a Bizottságnak a 2454/93 rendelet 905. cikkének (6) bekezdése alapján hozott, a spanyol hatóságok által elé utalt ügyet elutasító határozata nincs hatással az érintett kérelmező jogi helyzetére, és azt e kérelmező az Európai Unió működéséről szóló szerződés alapján nem támadhatja meg.

57 2001. május 10-i Kaufring és társai kontra Bizottság ítélet, T-186/97, T-187/97, T-190/97–T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97–T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 és T-147/99, EU:T:2001:133, 257–273. pont.

58 2016. április 21-i Makro autoservicio mayorista és Vestel Iberia kontra Bizottság végzés, C-264/15 P és C-265/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:301, 47. pont.

59 2008. március 13-i Bizottság kontra Infront WM ítélet, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 47. pont.

60 1963. július 15-i Plaumann kontra Bizottság ítélet, 25/62, EU:C:1963:17, 107. o.

61 2016. április 21-i Makro autoservicio mayorista és Vestel Iberia kontra Bizottság végzés, C-264/15 P és C-265/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:301, 47–49. pont.

62 2013. december 9-i El Corte Inglés kontra Bizottság végzés, T-38/09, nem tették közzé, EU:T:2013:675, 57. pont.

A harmadik és negyedik kérdés

67. Ezeket a kérdéseket az előadott két hipotézisre tekintettel együtt fogom megvizsgálni.

68. Amennyiben – amint azt javasoltam – a Bíróság fenntartja a REM 03/07 határozat érvényességét, e határozat továbbra is kötni fogja a spanyol vám- és igazságügyi hatóságokat az ECI tekintetében.⁶³ Ez esetben a spanyol vámhatóságoknak figyelembe kell venniük „minden ténybeli és jogi sajátosságot, amely a [Prenatal] különleges helyzetét jellemzi”, annak meghatározása érdekében, hogy annak helyzete „kellőképp különbözik-e az [ECI] helyzetétől ahhoz, hogy az eltérő kimenetelt igazoljon”.⁶⁴

69. Másrészt amennyiben a REM 03/07 határozatot a Bíróság érvénytelennek tekintené, akkor a Bizottság az EUMSZ 266. cikk szerinti kötelezettségei alapján köteles lenne a szükséges korrekciós intézkedések megtételére. A spanyol vámhatóságok nem folytathatják a Prenatal kérelmének értékelését addig, amíg a Bizottság megfelelően és jogszerűen be nem fejezi a „906–909. cikk szerinti eljárást” az ECI ügyben.⁶⁵

70. Természetesen lehetséges, hogy a Prenatal kérelmének megvizsgálása után a spanyol hatóságok (és bíróságok) úgy ítélik meg, hogy a helyzete *nem* azonos az ECI-ével, és ezért *nem* tartozik a Bizottság (új) határozatának hatálya alá az utóbbi vámtartozását illetően.

71. Kötelesek-e ez esetben a spanyol hatóságok újrakezdeni a 905. cikk szerinti eljárást azzal, hogy az ügyet egy második értékelés céljából a Bizottság elé utalják? Véleményem szerint így kell eljárniuk az elengedést vagy visszafizetést lehetővé tevő feltételek egységes alkalmazásának biztosítása érdekében.⁶⁶ Ez a szerepeknek a végrehajtási rendelet értelmében vett megosztását tükrözi. A nemzeti vámhatóságok döntenek a megfizetésért felelős személy tartozását illetően, míg a Bizottság dönt az elengedésről vagy visszafizetésről, ha különleges helyzetre hivatkoznak.

72. Ezért azt javaslom a Bíróságnak, hogy a harmadik és a negyedik kérdésre azt a választ adja, hogy a 2454/93 rendelet 907. cikke alapján a Bizottság által hozott határozat kötelezi a nemzeti vám- és igazságügyi hatóságokat, és azt egy másik kérelmező által benyújtott elengedés vagy visszafizetés iránti kérelemre alkalmazni kell, kivéve ha bizonyos különleges ténybeli és jogi jellemzők alapján a kérelmező helyzete kellőképpen különbözik ahhoz, hogy más eredményt igazoljon. Ebben az esetben a nemzeti hatóságoknak a 2454/93 rendelet 905. cikkének (1) bekezdése alapján további határozathozatal céljából a Bizottság elé kell utalniuk az említett kérelmező ügyét.

63 Mielőtt a Bizottság a REM határozatát kibocsátja, valamely nemzeti bíróság csak annyiban „nem hozhat olyan határozatot, amely ellentétes a Bizottság tervezett határozatával”, amennyiben „az előtte indult eljárás során tudomást szerez arról, hogy a Vámkodekx 239. cikke vagy 220. cikke alapján az üggyel a Bizottsághoz fordultak”, lásd: 2008. november 20-i Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading ítélet, C-375/07, EU:C:2008:645, 66. pont. A tudomás hiánya megmagyarázhatja, hogy a nemzeti bíróság miért semmisítette meg a spanyol hatóságoknak a behozatali vámok ECI-vel szembeni utólagos könyvelésbe vételéről szóló határozatát: lásd a fenti 23. és 24. pontot. Az mindenesetre egyértelmű, hogy az ECI-vel szemben most már nem hozható további intézkedés a szóban forgó vámok behajtása céljából. Ítélt dologról van szó.

64 2016. április 21-i Makro autoservicio mayorista és Vestel Iberia kontra Bizottság végzés, C-264/15 P és C-265/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:301, 48. és 49. pont, és a végrehajtási rendelet 908. cikkének (1) és (2) bekezdése.

65 Lásd analógia útján: 1999. szeptember 7-i De Haan ítélet, C-61/98, EU:C:1999:393, 48. pont.

66 2008. november 20-i Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading ítélet, C-375/07, EU:C:2008:645, 62–63. pont; lásd még a Vámkodekx 2. cikkének (2) bekezdését.

Véggövetkeztetés

73. Következésképpen azt javaslom a Bíróságnak, hogy a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Katalónia felsőbírósága) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következő választ adja:

1. A Bírósághoz benyújtott bizonyítékok vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely befolyásolná a Jamaicából származóként nyilvántartott textiltermékek behozatalára vonatkozó, azt megállapító C(2008) 6317 végleges határozat érvényességét, hogy a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vétele elvégezhető, és e vámok elengedése nem igazolt egy sajátos esetben (REM 03/07. sz. ügy).
2. A Bizottságnak a 2003. július 25-i 1335/2003/EK bizottsági rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93 EGK bizottsági rendelet 905. cikkének (6) bekezdése alapján hozott, a spanyol hatóságok által elé utalt ügyet elutasító határozata nincs hatással az érintett kérelmező jogi helyzetére, és azt e kérelmező az Európai Unió működéséről szóló szerződés alapján nem támadhatja meg.
3. A 2454/93 rendelet 907. cikke alapján a Bizottság által hozott határozat kötelezi a nemzeti vám- és igazságügyi hatóságokat, és azt egy másik kérelmező által benyújtott elengedés vagy visszafizetés iránti kérelemre alkalmazni kell, kivéve ha bizonyos különleges ténybeli és jogi jellemzők alapján e kérelmező helyzete kellőképpen különbözik ahhoz, hogy más eredményt igazoljon. Ebben az esetben a nemzeti hatóságoknak a 2454/93 rendelet 905. cikkének (1) bekezdése alapján további határozathozatal céljából a Bizottság elé kell utalniuk az említett kérelmező ügyét.

I. melléklet: A főbb lépések és fejlemények időrendben

1998. július	JAMPRO-jelentések
1998. május és október	Olaszország és az Egyesült Királyság vámhatóságainak levele a jamaicai vámhatóságokhoz
2000. február	a jamaicai vámhatóságok válasza Olaszország és az Egyesült Királyság vámhatóságai számára
2003. október	válasz az olasz vámhatóságoknak a jamaicai hatóságok részéről az utólagos vizsgálattal kapcsolatban
2003	a Bizottság tudomást szerez a tagállami vámhatóságok leveleiről
2004. március	megkezdődik az OLAF-vizsgálat
2004. július	válasz a német vámhatóságoknak a jamaicai hatóságok részéről az utólagos vizsgálattal kapcsolatban
2004. szeptember	találkozás az EU tagállamok és a Bizottság (OLAF) között, ahol felmerül a levelek ügye
2005. március	OLAF-vizsgálat Jamaicában
2006. január	a Trade Board jegyzőkönyvei